

De jongelieden zetten zich rondom Bredero, nieuwsgierig te hooren, wat er door de Academie te voorschijn zou worden gebracht. Gerbrand wond zich op in zijne verontwaardiging, en sprak luid. Enkele gasten keken op, sommigen kwamen naar hem luisteren. Daar de hoest hem weer begon te hinderen, poogde hij met een paar glazen wijn deze zwakheid te overwinnen.

— „Dr. Coster heeft van Borgmeesteren daar fluks een request ontvangen! De Academie ageert Donderdag voor den Prins, de edelen, Don Emanuel van Portugal, Burgemeesteren, Schepenen, Raden en de bloem van de stad.”

Toen hij dit te midden van een algemeen stilzwijgen had gezegd, hoorde men eene stem, die antwoordde:

— „Dat is heel profitabel voor Coster en zijne vrienden! De Academie zou anders licht het sprookje van de gemeene liën geworden zijn!”

Het was de Koninck, die van het zijvenster opstond.

— „Bylo! Abraham de Koninck! Je meugt met den Eglantier de vlag voeren, zooveel je wilt! Denk daarom niet, dat je alleenig het ventje zult wezen!”

Een gulle lach van Valckenier onderstreepte de woorden van Bredero.

De Koninck wendde zich om, en sprak met een trotsch gebaar:

— „„*Chi sara, sara!*” — zegt Rodenburgh!”

— „'t Is een goed slag van een knecht, en hij draagt mooie kwasten aan zijn beenen, jammer maar, dat hij zoo berooid van munt is als een capucijner! — Houd hem bij zijn mantel vast, of hij gaat je nog eens mooitjes Haasje-op naar Kuilenburg spelen!”

Bredero sprak met luide stem, zeer heftig verbolgen, zoodat de hoest hem verhinderde voort te gaan. Eenige teugen wijn deden den aanval wijken. Maar de Koninck was het antwoord niet schuldig gebleven:

— „Dat roert jou niet, Gerbrand Adriaensz.! of hij al wat uitwendig gekleed gaat. Zie op je eigen zeer! Wie waagt het jou oneerlijke, onstichtelijke kluchten met zijne deugdliovende reinheid te gelijken?”

Het bloed steeg Gerbrand naar het hoofd. Met fonkelende oogen, half hoestend, half sprekend. riep hij:

— „Satijn, damast en fluweel maken de lieden niet vroom, als 't snoode guiten zijn . . . Hij is een schelm in zijn huid, die lichtvink, die lasteraar . . .”

Hij moest zwijgen. De bovenmatige inspanning had een treurig gevolg. Te midden van zijne heftige taal had hij plotseling een neusdoek uit zijn borstzak gegrepen, en voor den mond gehouden. Er vloeide bloed uit zijn keel. Hij zag het aan den neusdoek, en verborg dien spoedig, terwijl eene doodelijke bleekheid zich over zijn gelaat verspreidde.

— „Mijn God! Bredero? Wat schort-je? Hoe besterf-je zoo?” — vroeg Valckenier.

Gerbrand keek in de richting van Abraham de Koninck, maar deze was verdwenen. Hij wilde den woordenstrijd met een kranke, die zich het hart uit het lijf hoestte, niet voortzetten. Toen knikte Gerbrand geruststellend, en vulde haastig zijn glas met hetgeen er in de kan was overgebleven. Valckenier